

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/14/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111202386
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7111202386.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov JUDr. Soni Minxovej a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobcu E.. G. P., X.. XX.X.XXXX, L. Y. F., L. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Danielou Sotákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57 proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova č. 10, zastúpenému JUDr. Ing. Deziderom Jančíkom, so sídlom Advokátskej kancelárie Jančík & Partners, v Košiciach, Hlavná č. 19, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 16.11.2012 č.k. 18C/21/2011-381 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom:

- 1) žalobu zamietol
- 2) vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že výpoveď daná mu žalovaným dňa XX.X.XXXX je neplatná a zároveň žiadal žalovanému uložiť povinnosť poskytnúť mu náhradu mzdy v sume jeho priemernej mesačnej mzdy v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, a to od X.XX.XXXX do dňa, keď mu žalovaný začne opätovne prideľovať prácu a priznať mu náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzal z medzi účastníkmi nespornej skutočnosti, že žalobca pracoval u žalovaného v stálej štátnej službe na základe Rozhodnutia Národného inšpektorátu práce v Košiciach (ďalej iba NIP) o jeho vymenovaní do stálej štátnej služby zo dňa XX.XX.XXXX, naposledy v pozícii P. K. X. S. K. A. J. (ďalej len „ORIP“), pričom žalovaný mu dňa XX.X.XXXX doručil písomnú výpoveď z toho istého dňa, obsahom ktorej bolo oznámenie, že vzhľadom na písomné rozhodnutie generálnej riaditeľky Národného inšpektorátu práce o organizačnej zmene, ktorým je príkaz GR č. XX/XXXX, mu dáva výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 47 písm. b) zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov z dôvodu rušenia štátnozamestnaneckého miesta, ktoré v súčasnosti žalobca zastáva vo funkcii P. K. v odbore štátnej služby 2.11 Práca, inšpekcia práce, inšpekcia práca, sociálne veci a rodina, nakoľko služobný úrad iné vhodné štátnozamestnanecké miesto pre žalobcu nemá a žalobca a žalovaný sa inak nedohodli. Štátnozamestnanecký pomer mal v zmysle § 48 zákona o štátnej službe skončiť uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby, ktorá začína

plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a mala skončiť uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Účinky doručenia výpovede nastali dňom XX.X.XXXX, výpovedná doba začala plynúť X.XX.XXXX a uplynula G. XX.XX.XXXX. Listom zo dňa XX.XX.XXXX žalobca žalovanému oznámil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní a prideľovaní práce (č.l. 80). Pretože žalovaný listom zo dňa XX.XX.XXXX žalobcovi oznámil, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru považuje za platnú, žalobca podal dňa XX.X.XXXX na súd žalobu o určenie jej neplatnosti.

Prvostupňový súd ďalej vychádzal zo zistenia, že na základe písomného rozhodnutia žalovaného o organizačnej zmene, ktorým bol príkaz generálnej riaditeľky zo dňa XX.X.XXXX - J. D. Č.. XX/XXXX (č.l. 114), bolo dňom XX.XX.XXXX na Národnom Inšpektoráte práce v Košiciach zrušené 1 štátnozamestnanecké miesto P. K. v Kancelárii GR (generálnej riaditeľky, poznámka odvolacieho súdu), 1 štátnozamestnanecké miesto P. K. X. S. J. R., 4 štátnozamestnanecké miesta P. K. na Odbore riadenia inšpekcie práce a 1 štátnozamestnanecké miesto P. K. na odbore kontroly. Zároveň boli zrušené 2 pracovné miesta zamestnancov vo verejnom záujme, a to 1 miesto F. vo VRS NIP H. Z. a 1 miesto C. na Odbore riadenia inšpekcie práce. V zmysle Príkazu GR č. 04/2010 nová organizačná štruktúra mala platiť od X.XX.XXXX. Konštatoval, že žalovaný predložil zástupcovi zamestnancov A.. J. J. žiadosť o prerokovanie výpovedí zo dňa XX.X.XXXX (č.l. 120), ktorou podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov požiadal o prerokovanie výpovedí zo štátnozamestnaneckého pomeru v žiadosti označených konkrétnych štátnych zamestnancov, ktorým boli zrušené štátnozamestnanecké miesta písomným rozhodnutím o organizačnej zmene na NIP - Príkaz GR č. XX/XXXX B. G. XX.X.XXXX. Žalobca bol uvedený v tejto žiadosti pod poradovým číslom 3 ako štátny zamestnanec na Odbore riadenia Inšpekcie práce, vo funkcii P. K. štátnej služby. Zo záznamu o prerokovaní tejto výpovede so žalobcom zo dňa XX.X.XXXX (č.l. 119), pri spisovaní ktorého boli prítomní žalobca, A.. H. R., F. H. C. H.. E. D., ktorí zároveň záznam podpísali zistil, že žalobcovi bolo v kancelárii povereného riaditeľa odboru riadenia inšpekcie práce A.. H. R. oznámené, že na základe rozhodnutia generálnej riaditeľky, ktorým je príkaz GR č. XX/XXXX bolo rozhodnuté o znížení počtu zamestnancov a ním zastávané štátnozamestnanecké miesto sa ruší a žiadne iné voľné štátnozamestnanecké miesto pre žalobcu nie je.

Po právnom posúdení veci podľa § 47 písm. b), § 48 ods. 1, § 56 a § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a podľa § 61 ods. 2 a § 74 Zákonníka práce, v znení účinnom do 31.8.2011 dospel súd prvého stupňa k záveru, že posudzovaná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu je platná z formálneho hľadiska, keďže výpoveď bola žalobcovi riadne doručená, skutkový dôvod výpovede je v nej presne vymedzený v súlade s citovaným ustanovením § 47 písm. b) zákona o štátnej službe a boli splnené i podmienky vymedzujúce použitý výpovedný dôvod podľa § 47 písm. b) cit. zákona, a to tak zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, ako i skutočnosť, že služobný úrad iným vhodným voľným štátnozamestnaneckým miestom pre žalobcu v čase doručenia výpovede nedisponoval, keďže jediné voľné pracovné miesto na Inšpektoráte práce v X., J. A.. L., nebolo pre žalobcu vhodným pracovným miestom. Mal totiž za preukázanú existenciu organizačnej zmeny v čase dania výpovede žalobcovi, o ktorej žalovaný rozhodol príkazom generálnej riaditeľky, štatutárnej zástupkyne žalovaného disponujúcej oprávnením rozhodovať o organizačnej zmene, na základe ktorej došlo u žalovaného k zníženiu počtu zamestnancov o deväť osôb. Vychádzajúc zo žalovaným predloženého menného zoznamu zamestnancov v štátnozamestnaneckom pomere u žalovaného ku dňu X.X.XXXX (č.l. 279, 278) a ku dňu X.XX.XXXX (č.l. 280, 281) dospel k záveru, že na Odbore riadenia inšpekcie práce došlo k zníženiu počtu zamestnancov z 24. na 21 osôb. Uvedené organizačné opatrenie sa potom premietlo do zmeneného organizačného poriadku a do novej organizačnej štruktúry NIP, platnej od 1.12.2012, pričom skutočnosť, že nová organizačná štruktúra a nový organizačný poriadok bol prijatý až následne, súd označil za bez právneho významu. Konštatoval, že žalovaný mal oprávnenie rozhodnúť o tom, ktorý zo štátnych zamestnancov sa stane v dôsledku zrušenia štátnozamestnaneckého miesta pre neho nadbytočným a rozviaže s ním pracovný pomer, a dôvody, ktorého ho viedli k takému výberu, nie je povinný odôvodňovať. Ďalej uzavrel, že žalovaný si splnil i svoju povinnosť výpoveď vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, pretože pre naplnenie zákonnej podmienky prerokovania výpovede so zástupcom zamestnancov postačuje, ak žiadosť o prerokovanie obsahuje náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce, čo v tomto prípade

splnené bolo a potvrdili to i výpovede svedkov F. C. J.. Nepovažoval preto za dôležité, že dátum vyhotovenia výpovede je dňa XX.X.XXXX a dátum jej prerokovania XX.X.XXXX,

Vec potom právne posúdil i podľa ust. § 4 ods. 1 až 6 zák. č. 400/2009 Z.z. a dospel k záveru, že v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovaný zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Konštatoval, že nezistil priamu ani nepriamu diskrimináciu žalobcu, pretože konanie žalovaného bolo vedené legitímnym cieľom, ktorým bolo zníženie počtu zamestnancov, úspora verejných financií a zracionalnenie činnosti na odbore riadenia inšpekcie práce, výkon pracovnej náplne žalobcu rozdelil medzi ostatných zamestnancov, ktorí túto prácu zvládali a v priebehu výpovednej doby žalobcu a ani následne pracovné miesto žalobcu neobsadil novým zamestnancom, pričom za bez právneho významu mal skutočnosť, že žalovaný oznámil meno novej kontaktnej osoby do Bruselu ešte počas plynutia výpovednej doby. Diskriminačné konanie žalovaného voči žalobcovi vylučovala totiž i skutočnosť, že žalovaný pristúpil ku skončeniu pracovného pomeru nielen so žalobcom, ale aj s E.. S., ktorého aj žalobca ohodnotil ako kvalitného zamestnanca s dobrou znalosťou angličtiny. Výpoveď svedka H.. E. označil prvostupňový súd za nedôveryhodnú v situácii, ak tento svedok následne svoju svedeckú výpoveď písomným podaním zmenil. Z jeho výpovede tak nebolo možné zistiť, či a kedy svedok pravdu hovoril a preto z tohto dôkazu vychádzať nemohol.

Výrok o trovách konania odôvodnil použitím § 153 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Predovšetkým namietal, že prvostupňový súd neprihliadol na nezrovnalosti pri prerokovaní výpovedí napriek tomu, že v konaní vypočutí svedkovia vypovedali o jeho priebehu rôzne tak vo vzťahu k miestu prerokovania, ako i k osobám, ktoré sa ho mali zúčastniť, z čoho mal žalovaný za to, že nehodnovní sú práve svedkovia A.. R., (ktorý vo svojej výpovedi pojednávaní dňa 12.1.2012 uviedol, že prerokovanie výpovede prebehlo v jeho kancelárii za prítomnosti A.. J. C. A.. J.), generálna riaditeľka A.. J. (ktorá dňa X.X.XXXX vypovedala, že žiadosťou zo dňa XX.X.XXXX požiadala A.. J. o prerokovanie výpovedí, resp. spôsobe skončenia pracovného pomeru na základe príkazu generálnej riaditeľky X/XXXX u tých zamestnancov, ktorí boli uvedení v zozname“, bez toho, aby boli prítomné iné osoby), ako i svedkovia A.. J. C. A.. F. (ktorí uviedli, že k prerokovaniu výpovedí došlo na osobnom úrade v kancelárii A.. F. L. J.V. A.. R.), A.. J. pritom vypovedal, že výpovede videl, avšak A.. F.Á. tvrdila, že výpovede v čase ich prerokovania vyhotovené ešte neboli. Za dôveryhodného svedka mal žalovaný H.. E.. Tvrdil totiž, že ten ako svedok vypovedal pod nátlakom zo strany žalovaného v situácii, keď mal obavu o svoje pracovné miesto a poskytol doplňujúce vyjadrenie (odlišné od svojej svedeckej výpovede) až po tom, ako jeho štátnozamestnanecký pomer u žalovaného skončil a diskriminačného konania žalovaného sa obávať už nemusel.

Tvrdil tiež, že žalovaný nepreukázal splnenie všetkých formálnych predpokladov výpovede žalobcu, nepreukázal, že pri prepustení žalobcu zo štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a nepreukázal ani svoje tvrdenie, že znížovanie počtu zamestnancov bolo nevyhnutné z dôvodu úspor na výdavkovej strane štátneho rozpočtu, pokiaľ sa odvolával na programové vyhlásenie vlády, ktoré nie je právne záväzným dokumentom. Uviedol, že v čase doručenia výpovede nová organizačná štruktúra ešte neexistovala, pretože u žalovaného došlo k organizačnej zmene až dňa XX.XX.XXXX, kedy bola generálnou riaditeľkou schválená nová organizačná štruktúra tvoriaca prílohu organizačného poriadku a k jej realizácii došlo dňa X.XX.XXXX, teda nie v čase doručenia výpovede, ale takmer o 2 mesiace neskôr. Mal preto za nelogické rušenie miest na základe príkazu GR č. X/XXXX. Žalovaný totiž nemohol vedieť, ktoré štátnozamestnanecké miesta sú pre neho na jednotlivých odboroch alebo oddeleniach nadbytočné skôr, ako pre tieto svoje útvary určil organizačným poriadkom kompetencie a k zrušeniu štátnozamestnaneckých miest pristúpil len na základe osobných antipatií voči konkrétnym zamestnancom. Za sporný totiž označil i výber zamestnancov, s ktorými

bol skončený štátnozamestnanecký pomer, nakoľko žalovaný pri tomto výbere nevychádzal z novo prijatej organizačnej štruktúry a reálnej potreby zabezpečenia agendy, ale z antipatií voči žalobcovi. Na záver uviedol, že žalovaný sa diskriminácie a porušenia zásady rovnakého zaobchádzania dopustil aj v súvislosti s jeho sťažnosťou na porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a diskriminácie pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa XX.X.XXXX, ktorou sťažnosťou sa žalovaný vôbec nezaoberal do dnešného dňa. Doplnil, že svedok H.. E. sa v dôsledku vyjadrení v prospech žalobcu sa stal obeťou šikanovania, ktoré viedlo k zníženiu jeho mzdy a k skončeniu jeho štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Zároveň uplatnil trovy odvolacieho konania v sume 64,63 eura.

Citujúc obsah svedeckých výpovedí A.. E. J., L. D. K. X., A.. J. J., vtedajšieho zástupcu zamestnancov, A.. C. F. C. A.. R., mal za správne vyhodnotenie týchto dôkazov súdom prvého stupňa a za správny označil i záver, že výpovede boli vopred riadne prejednané so zástupcom zamestnancov. Všetci svedkovia totiž potvrdili legitimitu takéhoto postupu, pričom svedok A.. R. sa napatrne odlišuje od ostatných troch svedkov len v detailoch, čo možno pripisovať jeho zaneprázdnenosti alebo značnému časovému odstupu od sporných udalostí.

Poukazom na povinnosť zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávných vzťahov osobitným zákonom č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a Smernicou Rady č. 2000/78/ES, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani, i na nález Ústavného súdu IV. ÚS 292/2010-12 zo dňa 31.8.2010 uviedol, že subjektívny názor žalobcu na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že v posudzovanej veci vo vzťahu k nemu aj skutočne k diskriminačnému postupu došlo, pretože chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takémuto záveru. Proces skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom nevykazuje známky ani priamej ani nepriamej diskriminácie. Konanie žalovaného bolo odôvodnené sledovaním legitímneho cieľa, vrátane cieľa legitímnej personálnej politiky a jeho postup pri zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobcu bol plne v súlade so zákonom o štátnej službe a jeho jediným cieľom bol verejný záujem, a to znižovanie stavu zamestnancov s cieľom ozdraviť verejné financie, zracionalizovať verejnú správu, čo prináša v konečnom dôsledku pre štát ako celok prospech. Žalobca nebol diskriminovaný v súvislosti so zrušením štátnozamestnaneckého miesta, a to ani z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania, alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo k etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia. O výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočným totiž rozhoduje organizácia sama a súd nemôže v tomto smere preskúmať rozhodnutie organizácie (judikát R/1967). Práca žalobcu sa následne rozdelila medzi ostatných zamestnancov. Ďalej poukázal na skutočnosť, že i všetci ostatní dotknutí zamestnanci absolvovali ako žalobca porovnateľné množstvo seminárov, školení, konferencií, mali tomu zodpovedajúci počet certifikátov, mnohí z nich mali na starosti aj tzv. kumulovanú funkciu, ako napr. H.. V., ktorá ako jediná zamestnankyňa NIP zodpovedala za tzv. európske projekty a čerpanie fondov z európskych finančných zdrojov.

Poukazom na znenie ustanovenia § 126 O.s.p. a skutočnosť, že svedok E., ktorý po poučení o význame svedeckej výpovede, o právach a povinnostiach i trestných následkoch krivej výpovede, na výzvu súdu opísal súvisle všetko, čo vie o predmete výsluchu a potom mu boli kladené otázky potrebné na doplnenie a vyjasnenie jeho výpovede nielen zo strany sudcu, ale aj účastníkov a ich právnych zástupcov, žalovaný uviedol, že tento svedok počas svojho výsluchu ani raz nespomenul diskriminačné, resp. nerovnaké zaobchádzanie so žalobcom a aj na priame otázky, či sa žalobca v minulosti sťažoval a upozorňoval na podozrenie z nerovnakého zaobchádzania, odpovedal negatívne. Svoju výpoveď zmenil listom až po dlhšom čase, keď skončil štátnozamestnanecký pomer. Doplnil, že otázka vzájomných vzťahov, konfliktov, prípadnej závislosti, či osočovania na pracovisku však nie je predmetom tohto sporu a nesúvisí ani s obsahom podanej žaloby.

Odvolačný súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote § 204 ods. 1 O.s.p. proti rozhodnutiu voči ktorému je odvolanie prípustné § 201 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok ako aj konanie, ktorému predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že je z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov vecne správny a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. tak rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania s tým, že vyhlásenie rozsudku bolo zverejnené minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30. apríla 2014 o 11,25 hod. v pojednávacej sieni č. dverí 207/ 2. poschodie Krajského súdu v Košiciach (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.).

Po preskúmaní veci dospel odvolací súd k záveru, že v prejednávanej veci žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi boli preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli, prihliadol pritom na všetko, čo počas konania vyšlo najavo, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil.

Vecne správne podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku a ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu v podrobnostiach odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Všetky odvolacie námietky boli v podstate žalobcom uvádzané už v konaní pred súdom prvého stupňa a s týmito sa súd prvého stupňa náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci samej.

Len na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uvádza:

Žalobca podané odvolanie odôvodnil odvolávacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., t. j. tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ani jeden z týchto uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho

rozhodnutie je nesprávne, tzn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledky hodnotenia dôkazov nezodpovedajú tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p..

Pokiaľ žalobca vyčítal súdu nesprávne právne posúdenie veci ako dôsledok nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávnej eventuálnej neúplnej aplikácie relevantného práva (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), odvolací súd pripomína, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis právny, ale nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvého stupňa správne skutkové zistenia správne podradil pod hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Prejednávanú vec prvostupňový súd správne posudzoval k okamihu a so zreteľom na okolnosti, kedy bol učinенý namietaný právny úkon. Otázku platnosti výpovede z pracovného pomeru žalobcu správne posudzoval s ohľadom na dobu, kedy bola žalobcovi doručená (účinky výpovede z pracovného pomeru nastávajú dňom, kedy bola výpoveď z pracovného pomeru doručená druhému účastníkovi), t.j. podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu XX.X.XXXX (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, v znení účinnom ku dňu XX.X.XXXX, ako i podľa vnútorných predpisov žalovaného.

Záver súdu prvého stupňa, že v danom prípade došlo k platnému rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu u žalovaného na základe jednostranného právneho úkonu žalovaného výpovede zo dňa XX.X.XXXX podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, ktoré zastával žalobca, je správny.

Podľa § 47 písm. b) zákona o štátnej službe služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Pretože výpovedný dôvod v posudzovanej výpovedi žalovaný vymedzil tak, že žalobcovi dal výpoveď v zmysle § 47 písm. b) zákona o štátnej službe z dôvodu, že bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto, ktoré zastával u žalovaného vo funkcii hlavný radca v odbore štátnej služby 2.11 Práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina a iné vhodné štátnozamestnanecké miesto pre neho nemá a so služobným úradom sa nedohodol inak, pri posudzovaní dôvodnosti použitia výpovedného dôvodu (hmotnoprávnej podmienky výpovede), t.j. pri posudzovaní, či výpovedný dôvod uplatnený v písomnej výpovedi je skutkovo naplnený, súd správne vychádzal z obsahu pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a správne skúmal, či boli splnené podmienky vymedzujúce žalovaným použitý výpovedný dôvod, t.j. 1) rušenie alebo zrušenie štátnozamestnaneckého miesta a 2) skutočnosť, že služobný úrad

nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k správne mu záveru, že vyššie uvedený výpovedný dôvod bol žalovaným vymedzený tak, že bolo zrejmé, prečo bol so žalobcom pracovný pomer rozviazaný, pretože jeho skutkovým opísaním bola v potrebnom rozsahu zabezpečená nemožnosť dodatočnej zmeny výpovedného dôvodu a správny je i jeho záver, že v danom prípade nastali také skutočnosti, ktoré citované ust. § 47 písm. b) zákona o štátnej službe predpokladá ako dôvod k rozviazaniu pracovného pomeru.

Pre výpoveď podľa citovaného ustanovenia § 47 písm. b) je charakteristické, že štátny zamestnanec sa stal pre zamestnávateľa, vzhľadom na rozhodnutie o rušení alebo zrušení štátnozamestnaneckého miesta, nadbytočným. Súdna prax je pritom ustálená v závere, že rozhodnutie zamestnávateľa nie je právnym úkonom, ktorý by bolo možné preskúmať z hľadiska jeho platnosti na súde (nejedná sa totiž o taký prejav vôle, s ktorým by právne predpisy spájali vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov pracovnoprávneho vzťahu), keďže ide len o skutočnosť, ktorá je hmotnoprávnym predpokladom pre právne úkony, kde to právne predpisy stanovujú a ktorá nie je sama o sebe spôsobilá privodiť následky v právnych vzťahoch účastníkov pracovnoprávných vzťahov. Súd sa preto správne zaoberal len otázkou, či takéto rozhodnutie bolo prijaté a či ho prijal zamestnávateľ a správne uzavrel, že v čase dania výpovede žalobcovi, žalovaný práve príkazom generálnej riaditeľky č. 04/2010 zo dňa XX.X.XXXX rozhodol (o.i) o zrušení štyroch štátnozamestnaneckých miest hlavných radcov na Odbore riadenia inšpekcie práce, a to dňom XX.XX.XXXX.

Z citovaného ustanovenia § 47 písm. b) zákona o štátnej službe zároveň vyplýva, že štátnozamestnanecké miesto nemusí byť vždy zrušené už v čase podania výpovede, nakoľko umožňuje skončiť pracovný pomer v ňom predpokladaným spôsobom i v prípade, ak zamestnávateľ rozhodne, že štátnozamestnanecké miesto ruší. V judikatúre súdov bol potom prijatý záver, že v takom prípade je významné, aby toto rozhodnutie bolo prijaté pred podaním výpovede. Pracovný pomer podľa podanej výpovede však nesmie skončiť skôr, než nastala účinnosť organizačných zmien. V posudzovanej veci je nepochybné, že výpovedná doba začala žalobcovi plynúť dňa X.XX.XXXX a uplynula dňa XX.XX.XXXX. Sám žalobca poukazuje v odvolaní na skutočnosť, že účinnosť vyššie uvedených prijatých organizačných zmien nastala dňa X.XX.XXXX.

Z uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka žalobcu, smerujúca k spochybeniu správnosti právneho záveru prvostupňového súdu o splnení hmotnoprávnej podmienky použitého výpovedného dôvodu, je nedôvodná.

Žalobca ďalej namietal, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, a to svedeckých výpovedí v odvolaní označených svedkov, vytýkajúc súdu, že vzal do úvahy len výpovede svedkov podľa žalobcu nedôveryhodných (A.. R., A.. J., A.. J. C. A.. F.) a naopak nebral do úvahy výpoveď svedka A.. E.. V tejto odvolací súd pripomína, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Z citovaného ustanovenia § 132 O.s.p. je zrejmé, že zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Zásada voľného hodnotenia dôkazov totiž vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, potom súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Poznatky, ktoré získa týmto hodnotením i obsahu svedeckej výpovede musí sudca porovnať s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov, a uvážiť, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňujúce a pod. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov zároveň vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

V tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo) nemožno. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd dostatočne, jasne a výstižne vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení označených dôkazov riadil a aké poznatky z nich vyvodil. Nie je tak možné polemizovať s jeho skutkovým záverom, že posudzovaná výpoveď bola riadne prerokovaná so zástupcom zamestnancov.

Nedôvodná je napokon i námietka žalobcu, že žalovaný nepreukázal, že pri prepustení žalobcu zo štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba totiž i v tomto prípade rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Samotný poukaz žalobcu na kvalitu svojho pôsobenia u žalovaného pri preukázanej nadbytočnosti v dôsledku organizačnej zmeny a vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o výbere nadbytočného zamestnanca je výhradne na strane zamestnávateľa a súd nemá oprávnenie ho preskúmavať, pre rozhodnutie súdu nebol podstatný a nemôže mať za následok nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu vo veci.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa je z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Pretože rozhodnutím vo veci samej nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.